

1955

Vi har aldri tenkt å ta kirkens plass

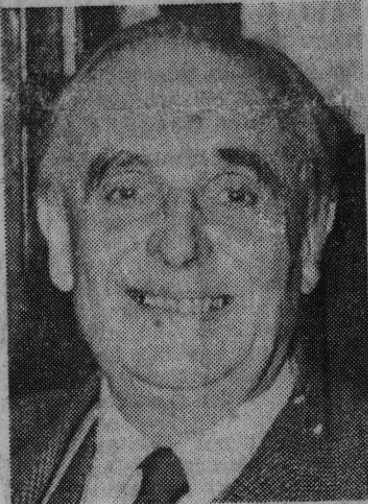
MRA-veteranen, misjonæren rektor Sten Bugge 70 år

Svært mange kjenner rektor Sten Bugge som den beskjedne, men likevel fremtredende leder innen Oxfordgruppen og MRA — helt siden 1921. Han har dessuten et par årder bak seg som misjonsprest i China, utsendt av Ungdomsforbundet og senere Det Norske Misjonsselskap. Når han nå fyller 70 år, tirsdag, ligger det nær å spørre ham hvordan det gikk til at han forlot misjonsmarken og ble «fulltimer».

For mange vil denne Sten Bugges forandring av miljø og arbeidsfelt stå som et radikalt brudd. Men det er kontinuitet.

Han kan fortelle at han traff Frank Buchman så tidlig som i 1917—18 på misjonsmarken i China. Buchman var da innbudt av misjonærene.

— Han gjorde et sterkt inntrykk
(Fortsettelse siste side)

Rektor Sten Bugge.

Vi har aldri ...

(Fortsettelse fra side 1)

på oss den gang, sier Bugge. — Ikke minst ved sin «personlige evangelisering» og sin understrekning av at vi måtte ha noe å vitne om. Det forutsatte alltid at man hadde sine egne ting i orden. I China deltok jeg i det han kalte sitt første house-party.

Gjennom 20-årene hadde min kone og jeg stadig en indirekte kontakt med Buchmans bevegelse. Og min kone hadde i begynnelsen av 30-årene her hjemme fått i stand en liten samtalegruppe på grunnlag av boken «Bare for syndere».

Da gruppen kom hit ble den personlige evangelisering den største utfordringen, så den fullstendige åpenhet og som følge derav kom opplevelsen av synd og forlatelse, som jeg syntes at jeg ikke hadde hatt i den grad tidligere.

— Hadde du ikke betenkeligheter?

— Det gikk en vekkelse over store deler av vårt misjonsfelt de siste årene jeg var i China. Den nådde også presteskolen. Den hadde meget til felles med gruppevekkelsen, med bekvemhet av synd og vilje til å gjøre opp Selv om den var mer følelsesmessig og ikke hadde den sterke appell til viljen. Vekkelsen i China ble møtt med skepsis av mange. Men jeg lærte av den, at man umulig kan foreskrive Gud hvordan en vekkelse skal være, og det var en verdifull erfaring å ha da gruppen kom til Norge.

Ennå en erfaring jeg hadde fra vekkelsen på presteskolen var at den som ikke ville ta imot det Gud ville gi gjennom vekkelsen, men stå utenfor og veilede, hadde ingen

autoritet blant vekkelsens egne.

Gruppen betydde for mange nye erfaringer og nye opplevelser. Og jeg tror at det stadig må til hvis kristenlivet skal være sunt.

— Men så overgangen til MRA.

— Hele nazismens oppmarsj begynte å klarlegge at man sto i en totalt ny situasjon. Nazisme og kommunisme var ikke politiske partier, men en absolutt forpliktende livsstil. MRA svarer med å ville bringe alle livsområder under Guds kontroll. På dette punkt tror jeg katolikkene har overtak over protestantismen i dag. De gir et svar til familielivets og samfunnslivets problemer — det kan være galt —, men det er et svar.

— Hvordan er du kommet til å se på misjonen?

— Jeg tror at vi må være forberedt på helt nye former for misjon. Både India, Burma, Pakistan og Ceylon ser det som noe kulturelt mindreverdige å være misjonsmark.

Om vi enda ikke dro til misjonsmarkene med alle våre skiller. Det eneste vi er gjensidige i er uvennskapet. Lutheranerne holder sammen, men har vanskelig for å samarbeide med de reformerte. Det gjorde inntrykk på meg i Evanston da Kagawa uttalte at kommunismen i Østen står sterkt fordi den har enhet og organisasjon, mens kirken er splittet. Vær så snill å be for oss, sa han.

— Når MRA er blitt så positivt mottatt i India, ligger det nær å tro at det er fordi den blir favnet inn i en alminnelig religiøs synkretisme?

— MRA ville være i dødelig fare hvis ikke alt var sentret i en gruppe som er så kristosentrisk som den er. Ut fra dette kan den gå lang tid.

Dessuten. Det som MRA kommer med til India er en moralsk ut-

fordring. Hvordan inderne oppfatter det får være deres egen sak. Men jeg tror jo at loven er veien til Kristus. Det store skillet åpenbarer seg når mennesket blir stilt overfor noe absolutt. I India er alt relativt, der er bl. a. en skjebnesvanger korrupsjon.

De færreste indere som har møtt bevegelsen har sagt: jeg vil bli kristen, men mange har sagt at dette trenger de. Og etter hvert kommer enkelte og sier at de vil overgi seg til Kristus og vil bli døpt.

Vi skal også være oppmerksomme på at MRA er blitt til ut fra spørsmålet om hva vi som kristne kan gi vår tid. Vi har aldri tenkt å ta kirkens plass, slutter fødselsdagsbarnet.

ohh.

28-01-002